

Theosofie en de praktijk van alledag Danielle Audoin

Danielle Audoin was actief lid van de Franse afdeling van de Theosophical Society (Adyar).

Zij publiceerde regelmatig artikelen in *Le Lotus Bleu*.

De UTVN gaf twee van haar boeken uit, namelijk *Een benadering van theosofie* en *De Gulden Treden van Helena P. Blavatsky*.

We leren dat theosofie een manier van leven is, maar wat voor manier van leven?

Deze uitdrukking kan, als zij slecht wordt begrepen, tot verwarring leiden. Misschien vinden we het zo moeilijk om theosofie en het dagelijkse leven met elkaar in verband te brengen omdat we niet voldoende hebben nagedacht over de werkelijke betekenis.

Altijd zijn er, overal ter wereld en in alle tijdperken van de geschiedenis, mensen geweest die hun broeders manieren van leven hebben voorgesteld die, volgens hen, zonder mankeren geluk zouden kunnen brengen: een speciale omgeving, een andere manier van zich voeden of zich kleden, een andere visie op comfort, op het begrip eigendom, enzovoort... In alle gevallen gaat het erom die levensomstandigheden te veranderen die verantwoordelijk worden gehouden voor alle ellende en al het lijden waar de mensheid onder gebukt gaat. Alle politieke systemen zijn gebaseerd op de overtuiging dat een verandering van wat men de samenleving noemt - namelijk de instellingen, de wetten, de levensgewoonten - noodzakelijk en voldoende is om de mensen vrede en geluk te brengen. Sommige idealistische groeperingen die bijvoorbeeld de terugkeer naar een natuurlijk leven voorstaan en zich tegen technische vooruitgang keren, delen deze overtuiging zelfs als hun voorstellen volledig in tegenspraak zijn met die van de politici. In zowel het ene als het andere geval wordt de remedie van buitenaf verwacht. Laten we het 'decor' veranderen, zegt men, en alles zal goed komen; laten we de omgeving veranderen en alle mensen zullen gelukkig zijn. Sinds de wereld de wereld is, hebben stelsels elkaar opgevolgd, en de mensen zijn steeds opnieuw geconfronteerd met dezelfde problemen, dezelfde conflicten, hetzelfde lijden.

Wat theosofie naar voren brengt is echter totaal anders: het gaat om een verandering van de mens zelf, een verandering die alleen kan plaatsvinden in de eigen omgeving, zonder dat er behoefte is aan een speciaal 'decor'. Het gevolg is dat wij ons, nu we zeggen dat theosofie een manier van leven is die ons iets meer sereni-

teit en geluk kan brengen, er goed van bewust zouden kunnen zijn dat toepassing ervan niet afhangt van de omstandigheden waarin wij leven. Het toepassen van theosofie in het dagelijks leven hangt niet af van uiterlijke omstandigheden en heeft niet noodzakelijk als gevolg dat deze veranderen. Dit zou heel goed moeten worden begrepen, want het lijkt erop dat dit niet altijd het geval is.

Als we bijvoorbeeld zeggen: *Als ik niet zo'n veeleisende werkkring had, zou ik meer volgens theosofische principes kunnen leven, of: Als mijn omgeving en mijn familie meer begrip zouden hebben.... als mijn gezondheid beter zou zijn, zou ik kunnen proberen een werkelijk theosofisch leven te leiden.* Wanneer we zo praten, lijken we duidelijk te maken dat theosofie in het dagelijks leven voor ons afhankelijk is van een bepaald aantal uiterlijke factoren: van de hoeveelheid tijd, van materiële bronnen, van gezondheid, rust of stilte, kortom, dat het moeilijk te combineren is met de eisen van het moderne leven.

Als we proberen een beetje theosofie, een beetje van wat we hebben begrepen, door te laten dringen in ons dagelijks leven, dan verwachten we, meer of minder bewust, dat alle moeilijkheden verdwijnen, en dat een uitstekende gezondheid en een soort goddelijke bescherming ons vrijwaart van ongelukken, natuurrampen en dergelijke meer.

Als dit dan niet het geval is, beginnen we te twifelen aan de praktische waarde van theosofie. Dan concluderen we dat theosofie bij de huidige stand van zaken voor ons een mooie theorie is, in staat om enkele bevredigende antwoorden op vragen te geven en een zekere troost bij beproevingen te brengen, op voorwaarde dat de klap niet al te ernstig is... Dan wachten we echter vervolgens tot een volgende incarnatie ons doet herleven in een spirituele familie, bij voorkeur in India... opdat aan alle voorwaarden om theosofie in praktijk te brengen zal zijn voldaan.

Dit wil zeggen dat er voor ons een nauw verband bestaat tussen uiterlijke factoren en de dagelijkse theosofische praktijk. We denken allereerst dat de omgeving een voorwaarde vormt voor de praktijk, en vervolgens dat de praktijk een voorwaarde vormt voor de omgeving. Het zijn deze twee verkeerde gedachten, waar we vanaf zouden moeten stappen. We proberen het praktische leven, verbonden met de lagere werelden, te ontvluchten om ons te kunnen overgeven aan wat we 'een spirituele oefening', of het in praktijk brengen van theosofie kunnen noemen.

Toch leert men ons óók dat alles goddelijk is, dat er niets in de manifestatie bestaat, vanaf de meest subtiele niveaus tot aan de meest stoffelijke niveaus, dat niet goddelijk is. Een spiritueel leven leiden betekent zich open stellen voor het goddelijke. Zolang wij in onze lagere voertuigen leven is het erg moeilijk, zo niet onmogelijk, ons bewust te worden van het goddelijke als zijnde het Absolute, maar het is mogelijk – ik zeg niet dat het gemakkelijk is, maar het is mogelijk – om ons bewust te worden van de alomtegenwoordigheid van het goddelijke.

De wereld waarin wij leven is niet reëel, in de zin dat zij geen zelfstandig leven bezit, maar slechts een emanatie is van het Absolute. Als wij dit echter verwerpen, dan

verwerpen wij de meest directe manier die tot onze beschikking staat om ons open te stellen voor het goddelijke. Er zijn werelden die uitsluitend goddelijk zijn, maar er zijn geen werelden die uitsluitend fysiek zijn, want het goddelijke doordringt alles, **is** alles: dat is de grote les van authentiek spiritueel onderricht, dat is de grote les van theosofie.

Er is een tegelijkertijd moeilijke en gevaarlijke soort van spiritualiteit die eruit bestaat het goddelijke ergens, boven of onder ons, buiten zijn manifestatie te zoeken. De spiritualiteit zoals theosofie die voorstelt bestaat eruit te trachten om steeds meer het goddelijke aan het werk te zien, overal, in alle natuurrijken, in alle levensvormen, en ook in onszelf en in al onze menselijke broeders.

Als we de leringen aanvaarden die verzekeren dat de manifestatie de uitdrukking van de goddelijke wil is, dan moet deze acceptatie ook volledig zijn, en moeten we erkennen dat de dingen zijn zoals ze moeten zijn, tot in de kleinste details. Onze omgeving is wat ze moet zijn, tot in de kleinste details: het is het door het goddelijke gewenste decor waarop wij kunnen steunen om een begin te maken met een werkelijke en diepgaande transformatie van ons zelf. Er zijn geen ongunstige omstandigheden, er zijn geen situaties die onvereenigbaar zijn met het onmiddellijk in praktijk brengen van theosofie.

Deze bewering is voor ons heel moeilijk te accepteren, omdat we altijd vergeten dat de gemanifesteerde wereld gemaakt is uit tegengestelde polen die haar doen lijken op een wereld van dualiteiten. De materie van het universum heeft een rechte en een averechte kant, een lichtzijde en een schaduwzijde, en de mens blijft in zijn onwetendheid de averechte kant ontkennen. Alles wat we benoemen als hinderlijk, onaangenaam, slecht, enzovoort wordt afgewezen, maar omdat het niet mogelijk is om recht en averecht te scheiden, wijzen we daardoor alles af.

Het is waar dat recht en averecht niet altijd tegelijkertijd waarneembaar zijn: de dag verjaagt de nacht, de nacht verjaagt de dag. Conform de wet van het kosmische ritme, deze wet van het evenwicht die niet alleen over de loop van de planeten, maar ook over de kleinste details van het leven van ieder van ons heerst, is er echter altijd een evenwichtige afwisseling van dag en nacht, van aantrekking en afstoting, van het aangename en het onaangename, wat wij buitenkansen en moeilijkheden noemen.

Als we kunnen begrijpen dat dag en nacht, recht en averecht, moeilijkheden en buitenkansen onafscheidelijk zijn, dan kunnen we misschien beginnen met een andere blik te kijken naar onze levensomstandigheden, een ander antwoord te geven op de gebeurtenissen waarin we zijn verwickeld en op de mensen met wie we in contact staan.

De werkelijke transformatie, dat wil zeggen het leren van deze theosofische manier van leven, begint met het eerste 'ja', en de weg bestaat uit het stap voor stap onderdrukken van alle afwijzingen, tot in hun meest subtiele vormen. Deze afwijzingen vormen het enige waarlijke obstakel tot de realisatie van de eenheid van alle leven,

wat de alfa en de omega van theosofie is.

In plaats van heen en weer geslingerd te blijven tussen een praktisch leven en een zogenaamde spirituele zoektocht, zaken die elkaar uit lijken te sluiten en totaal onverenigbaar lijken, gaan we dus ontdekken dat zij de twee gezichten van ons werk zijn, niet met elkaar in tegenspraak, maar elkaar complementierend, en dat de één niet zonder de ander kan bestaan. We beginnen dan ons leven tot één geheel te maken en we gaan naar iets meer sereniteit. De vrede, het licht, de goddelijke vreugden die al diep in ons aanwezig zijn, kunnen namelijk slechts in een één-geworden leven naar boven komen.

Uit: *Le Lotus Bleu*, december 2016
Vertaling: Saskia Campert

Op 26 juni 2017 ging Danielle Audoin
over naar een hoger leven.

Bovenstaand artikel is een eerbetoon aan
deze bijzondere vrouw die zo veel heeft
betekend voor de Theosophical Society (Adyar).

Wij gedenken haar in liefde en in dankbaarheid.

De redactie.